

РЕШЕНИЕ

№ 384

гр. София, 22.01.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 7 състав, в
публично заседание на 23.11.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Маруся Йорданова

при участието на секретаря Виктория Вълчанова, като разгледа дело номер **7291** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 118, ал. 1 от Кодекса за социално осигуряване /КСО/, във връзка с чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по жалба на В. Т. Г. срещу Решение № 2153-21-99/01.07.2020 г. на директора на ТП на НОИ - С. град, с което е отхвърлена подадената срещу Разпореждане № [ЕГН]/36/19.05.2020 г. на длъжностно лице на ПО ТП на НОИ-С. град жалба като неоснователна.

В жалбата е посочено, че оспореният акт е незаконосъобразен, както и че разполага с необходимите доказателства за внесени осигуровки. Искането до съда е същият да бъде отменен.

В съдебно заседание жалбоподателя се явява лично, поддържа подадената жалба и моли същата да бъде уважена, като бъде отменено процесното решение.

Ответникът – директорът на ТП на НОИ-С. град в съдебно заседание се представлява от юрк. В., която оспорва подадената жалба и моли същата да бъде отхвърлена като неоснователна. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура в съдебно заседание не се представлява и не изразява становище по жалбата.

Съдът, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:

Със Заявление с вх. № 2170-21-649/13.12.2019 г. В. Т. Г. е поискала отпускане

на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст по реда на чл. 68 от КСО, във вр. с чл. 9аот КСО, като е приложил необходимите документи по реда на чл. 1, ал. 1 от НПОС. Във вр. със събраните доказателства, пенсионният орган е определил недостигащ стаж на Г. за придобиване на право на лична пенсия за ОСВ в размер на 02 години, 11 месеца и 21 дни. С уведомително писмо от 28.01.2020 г. лицето е било уведомено, че в 14 – дневен срок от получаването му следва да внесе осигурителни вноски за посочения период. Същото е получено на 12.02.2020 г.

С писмо от 05.03.2020 г. от дирекция „Пенсии“ е поискано издаване на служебна бележка, ако вноските са били внесени. Издаден е Констативен протокол от 09.03.2020 г., видно от който липсват данни такива да са били внесени, поради което не е издадена служебна бележка.

След извършена повторна проверка, по повод жалба от Г. в хода на пенсионното производство е констатирано, че към датата на подаване на заявлението – 13.12.2019 г., че лицето е на 64 год. 02 месеца и 06 дни, както и че общият му осигурителен стаж от трета категория труд по представените документи и данните в регистъра на осигурените лице е зачетен в размер на 35 г., 08 м. и 09 дни.

Въз основа на събраните данни е издадено Разпореждане № [ЕГН]/36/19.05.2020 г. от длъжностно лице на ПО в ТП на НОИ-С. град, с което на лицето е отказано отпускането на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст. Разпореждането е оспорено по административен ред.

В хода на производството по чл. 117 от КСО, е извършена проверка на зачетения осигурителен стаж по представените от В. Г. документи, данните в РОЛ, както и данните от Констативен протокол вх. № 09.03.2020 г., съгласно който липсват данни за внесени осигурителни вноски за недостигащия стаж.

Издадено е с Решение 2153-21-99/01.07.2020 г. на директора на ТП на НОИ - С. град, оспорено в настоящото производство, с което е потвърдено оспореното разпореждане.

При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи:
Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Оспореният административен акт е издаден от компетентен орган в рамките на предоставените му правомощия съгласно чл. 117, ал. 4 от КСО. Потвърденото Разпореждане № [ЕГН]/13.02.2019 г. също е издадено от компетентен орган ръководител на пенсионното осигуряване в ТП на НОИ-С. град.

Оспореното решение отговаря на изискванията на чл. 117, ал. 5 от КСО, във връзка с чл. 59, ал. 2 от АПК. Същото е издадено при спазване на законоустановената форма. При издаването му не са допуснати съществени процесуални нарушения.

Съгласно чл. 68, ал. 1 от КСО право на пенсия за осигурителен стаж и възраст през 2019 г. придобиват мъжете при навършване на 64 г. и 02м. и 0 бдни, а за 2020 г. се придобива за мъжете при възраст 64 год. и 03 месеца. Според чл. 68, ал. 2 от КСО, право на пенсия за осигурителен стаж и възраст през 2020 г. с осигурителен стаж от 38 години и 10 месеца. За да е налице право на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст по отношение на заявителя следва да са налице и двете законоустановени предпоставки.

От представените с административната преписка документи се установява, че към датата на подаване на заявлението за отпускане на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст, В. Г. е имал навършени 64 г., 02 м. и 06 дни.

Зачетеният осигурителен стаж е в размер на 35 години, 08 месеца и 09 дни,

като същият е под законоустановения в чл. 68, ал. 2 от КСО минимум от 38 години и 10 месеца, поради което по отношение на жалбоподателя не е налице втората предпоставка за придобиване на право на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст, поради недостиг на такъв в размер на 02 години, 11 месеца и 21 дни.

Съгласно чл. 9а, ал.1, т.1 от КСО за осигурителен стаж при пенсиониране, ако не е зачетен на друго основание, се зачита времето на обучение на лицата, завършили висше или полувисше образование, но за не повече от срока на обучение, предвиден по учебния план за завършената специалност, като ал.6 сочи, че за осигурителен стаж по ал.1 и ал.2 се зачитат периодите, за които са внесени осигурителни вноски. Чл.45а, ал.4 от Наредбата за пенсиите и осигурителния стаж гласи, че при постъпило заявление за пенсиониране с искане за преценка на недостигащ осигурителен стаж по реда на чл. 9а, ал. 2 КСО в срок пет работни дни от заявлението на лицето се изпраща уведомително писмо за недостигащия осигурителен стаж за право на пенсия по чл. 68, ал. 1 и 2 от КСО. От жалбоподателя е представен обр. УП – 3 от СШК Ц. на 24.01.2020 г. В случая лицето е било уведомено с писмо от 12.02.2020 г. за недостигащия му осигурителен стаж към датата на подаване на заявлението. От представеното удостоверение било установено, че същото касае стажът за продължаващо трудово правоотношение, а именно за период от 01.11.2019 г. до 31.12.2019 г., а осигурителният стаж се изчислява до датата на подаването на заявлението пред административния орган – 13.12.2019 г. На основание чл. 45, ал. 6 от НПОС, лицето е следвало да представи удостоверение от ТП на НОИ, въз основа на внесените осигурителни вноски за заверения осигурителен стаж по чл. 9а, ал. 2 от КСО. Видно от Констативен протокол № КВ – 5 – 21-00732705/09.03.2020 г. по данни на информационната система на НОИ за жалбоподателя е било установено, че за него липсват данни за внесени осигурителни вноски в размер на 4311,85 лв., за зачитане на стаж от 02 години, 11 месеца, 21 дни на основание чл. 9а, ал. 2 от КСО.

Съдът не споделя твърдението на жалбоподателя, че не му е бил зачетен осигурителен стаж за 1999 г. Видно от представената осигурителна книжка № [ЕГН], изд. на 08.03.1999 г. периодът от 01.01.2997 г. до 31.12.2001 г. в размер на 5 години е бил зачетен от пенсионния орган, като придобит в осигурителна каса.

Съдът споделя изводите на пенсионния орган и по отношение на претендиращия стаж на лицето в 163 ОУ „Ч. Храбър“. Съгласно разпоредбата на чл. 4, ал. 3, т. 5 от КСО, задължително осигурени за инвалидност поради общо заболяване за старост и смърт са лицата, които полагат труд без трудово правоотношение и получават месечно възнаграждение, равно или над една минимална работна заплата, след намаляването му с разходи за дейността, ако не са осигурени на друго основание. Съгласно чл. 38, ал. 5 от НПОС времето, през което лицата полагат труд без трудово правоотношение и получават месечно възнаграждение равно или по – голямо от една месечна работна заплата за страната, след намаляване с разходите за дейността, за които са внесени или дължими осигурителни вноски, се зачита за един месец осигурителен стаж, но за не повече от срока на договора. От представените сметки за изплатени суми на Г. е и предвид размера на минималната месечна работна заплата за страната 220 лв. за 2008 г. и 240 лв. за 2009 г. единствено на по – високо от посочените размери на минималните заплати е била тази през месец юли 2009 г. В конкретния случай е прието, че липсват данни в РОЛ за осигурителен доход на лицето за месец юли 2009 г., поради което и правилно този месец не е бил зачетен за осигурителен стаж.

Представените в хода на съдебното производство доказателства, касаещи

осигурителни стаж на лицето, не оборват извода на административния орган. Според настоящият състав, при зачитането на осигурителен етаж за спорните периоди, административният орган е спазил всички приложими по време на полагане на стажа законови разпоредби за надлежното му установяване и зачитане и разпоредбите по категоризиране на труда, като е взел предвид всички събрани в административното производство доказателства в тяхната съвкупност.

Както правилно е констатирал решаващият орган, в случая е неприложима разпоредбата на чл. 9а от КСО, съгласно която за осигурителен стаж при пенсиониране се зачита и времето, за което лицата са навършили възрастта по чл. 68, ал. 1, но на които не им достигат до 5 години осигурителен стаж за придобиване право на пенсия по чл. 68, ал. 1, и са внесени осигурителни вноски, изчислени върху минималния осигурителен доход за самоосигуряващите се лица, определен със Закона за бюджета на държавното обществено осигуряване към датата на внасянето на вноските. По отношение на жалбоподателя не са изпълнение двете условия, а именно – да е навършила изискуемата по чл. 68, ал. 1 от КСО възраст, както и недостигащият осигурителен стаж да бъде не повече от 5 години. От представената по делото пенсионна преписка се установява, че недостигащият осигурителен стаж на лицето е 02 год. 11 месеца 21 дни години, поради което не е възможно да придобие право на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст по силата на разпоредбата на чл. 9а от КСО.

Предвид изхода на спора и на основание чл.143, ал.3 и ал.4 от АПК, направеното искане от ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение е основателно и същото следва да се присъди в размер на 100.00 лв. на основание чл. 78, ал. 8 от ГПК, вр. с чл.37 от ЗПП, вр. с чл.24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, вр.с чл.144 от АПК.

Така мотивиран и на основание чл.172, ал. 2 от АПК, Административен съд – София-град, III отделение, VII състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на В. Т. Г. срещу Решение № 2153-21-99/01.07.2020 г. на директора на ТП на НОИ - С. град, с което е отхвърлена подадената срещу Разпореждане № [ЕГН]/36/19.05.2020 г. на длъжностно лице на ПО ТП на НОИ-С. град жалба като неоснователна.

ОСЪЖДА В. Т. Г., да заплати по сметката на ТП на НОИ – [населено място], сумата в размер на 100.00 лв. / сто лева/, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението може да бъде обжалвано в 14-дневен срок от съобщението пред Върховния административен съд.

СЪДИЯ: